

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 10Sžak/15/2017
Identifikačné číslo spisu: 7016201109
Dátum vydania rozhodnutia: 28.02.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Elena Berthotyová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:7016201109.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako kasačný súd v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD. a členov senátu JUDr. Zuzany Ďurišovej a JUDr. Jany Hatalovej, PhD. v právnej veci sťažovateľa (pôvodne žalobcu): E. W., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom N. Čína, prechodne bytom B., zastúpený: JUDr. Jozef Vaško, advokát, Szakkayho 1, Košice, proti žalovanému: Riaditeľstvo hraničnej a cudzineckej polície Prešov, Jarková 31, 080 01 Prešov, o správnej žalobe zo dňa 03.10.2016 o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. PPZ-HCP-P02-169-002/2016 zo dňa 22.08.2016, o kasačnej sťažnosti sťažovateľa proti právoplatnému rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 1Sa/29/2016- 57 zo dňa 3. mája 2017, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť proti právoplatnému rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 1Sa/29/2016- 57 zo dňa 3.mája 2017 z a m i e t a .

Účastníkom nárok na náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

I.

Predmet konania

I.

Priebeh a výsledky administratívneho konania

A)

1. Rozhodnutím č. PPZ-HCP-PO6-ZVC-73-014/2Q16 zo dňa 16.06.2016 prvostupňový správny orgán administratívne vyhostil žalobcu z územia Slovenskej republiky z dôvodu vykonávania inej činnosti, než na akú mu bol udelený prechodný pobyt alebo vízum v zmysle § 82 ods. 2 písm. j) zákona č. 404/2011 Z.z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len ZoPC) . Zároveň podľa § 82 ods. 3 písm. b) ZoPC mu uložil zákaz vstupu na územie Slovenskej republiky na dobu jedného roka s tým, že lehota zákazu vstupu začína plynúť uplynutím lehoty na vycestovanie určenej v rozhodnutí o administratívnom vyhostení. V zmysle § 83 ods. 1 ZoPC určil žalobcovi lehotu na vycestovanie z územia

SR 30 dní od vykonateľnosti rozhodnutia.

2. Z administratívneho konania je zrejmé, že dňa 16.06.2016 bol sťažovateľ kontrolovaný hliadkou správneho orgánu v obchodnom dome Dargov, Hlavná 2, Košice, predajňa textilu a obuvi SISI supermarket, pričom pri kontrole predložil cestovný doklad Číny M. a identifikačnú kartu povolenia na pobyt Slovenskej republiky na účel podnikania č. J. vydanú dňa 16.03.2016 s platnosťou do 04.02.2017. Takisto predložil aj pracovnú zmluvu zo dňa 02.03.2015 uzatvorenú medzi ním a spoločnosťou LAIFA, s.r.o., Masarykova 23, Lučenec. Následne bol predvedený na správny orgán v súvislosti s konaním o jeho administratívnom vyhostení, nakoľko vzniklo dôvodné podozrenie, že vykonáva inú činnosť, než na akú mu bol udelený prechodný pobyt alebo vízum v zmysle § 82 ods. 2 písm. j) ZoPC.

3. Prvostupňový správny orgán z informačných systémov zistil, že sťažovateľovi bol dňa 04.02.2015 udelený prechodný pobyt na území SR na účel podnikania s platnosťou do 04.02.2017 ako konateľovi spoločnosti LAIFA, s.r.o., IČO: 477 488 18, pričom správny orgán zároveň preveril aj sťažovateľa v obchodnom registri na internete, kde bolo zistené, že tento je k 16.06.2016 vedený ako konateľ spoločnosti FO LON, s.r.o., Námestie republiky 1, Lučenec, IČO: 500 478 33, vznik funkcie XX.XX.XXXX a v spoločnosti YI JIA Cassovia, s.r.o., Alejová 2, Košice, IČO: 501 483 71, vznik funkcie XX.XX.XXXX. Rovnako bola správnym orgánom zistená zmena sídla spoločnosti LAIFA, s.r.o. z adresy Masarykova 23, Lučenec, na adresu Bratislava, Vajnorská 137, v ktorej taktiež skončila sťažovateľovi funkcia konateľa dňa 30.12.2015. Dňa 29.03.2016 mu bola doručená zo strany Sociálnej poisťovne, pobočka Lučenec, v ktorej je uvedené, že sťažovateľ je vedený ako zamestnanec v pracovnom pomere spoločnosti LAIFA, s.r.o., IČO: 477 488 18, od 02.03.2015 a pracovný pomer trvá. Preto s ním v zmysle § 18 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (ďalej „Správny poriadok“) bolo začaté správne konanie vo veci administratívneho vyhostenia v zmysle § 77 ZoPC z dôvodu zistenia, že sťažovateľ vykonáva na území SR inú činnosť, než na akú mu bol udelený prechodný pobyt alebo vízum, a to vykonaním prvého úkonu voči sťažovateľovi, ktorým bolo jeho predvedenie v zmysle § 79 ZoPC, o čom bol upovedomený v zmysle § 18 ods. 3 Správneho poriadku v Zápisnici o vyjadrení podľa § 22 ods. 1 Správneho poriadku zo dňa 16.06.2016. Rovnako mu bola daná možnosť oboznámiť sa s podkladmi správneho orgánu pre vydanie rozhodnutia o administratívnom vyhostení v zmysle § 120 ods. 7 ZoPC. V Zápisnici o vyjadrení sťažovateľ uviedol, že na územie SR prišiel z Číny, z mesta O.. V Košiciach býva na B. ulici XX v byte, ktorého je vlastníkom. Na území SR má udelené povolenie na prechodný pobyt za účelom podnikania. Dňa 16.06.2016, v OD Dargov len pozeral na obchod, názov obchodu je SISI supermarket. Ďalej uviedol, že je slobodný a na území SR nemá žiadnu rodinu a ani v inom členskom štáte únie nemá udelený pobyt. V supermarkete SISI v OD Dargov sa počas vykonávania kontroly prechádzal pomedzi regály a počítal tovar. Na otázku, či je zamestnaný, odpovedal, že áno. S daným supermarketom má však pracovnú zmluvu, ktorú priložil ako dôkaz, pričom v supermarkete SISI v OD Dargov pracuje od 02.03.2015 a za svoju prácu dostáva 400 Eur na mesiac v hotovosti. Inú pracovnú zmluvu nemá. Na účte nemá peniaze, ani nemá žiaden účet v banke. Finančne ho podporuje Y., jeho kamarát, ktorý býva v Budapešti. Poslednýkrát bol tento na území SR niekedy na jar a priniesol mu niekoľko 100 Eur. Jeho pracovná doba je každý deň len niekoľko hodín a nie je tam pravidelne. Všetko rieši cestou kamaráta Y. a právnika, ktorého meno nevie. Uviedol, že si je vedomý toho, že na území SR vykonáva inú činnosť, než na akú má udelený prechodný pobyt, ale nevedel to, že nemôže byť zamestnaný. V závere zápisnice uviedol, že v domovskej krajine mu nehrozí žiadne nebezpečenstvo. Nie je politicky aktívny, na území SR ani v inom členskom štáte únie nemá rodinu ani blízkych príbuzných, na území SR nežiada o azyl a uviedol, že je mu to veľmi ľúto.

4. Správny orgán po preskúmaní povolenia na pobyt, vydaného sťažovateľovi Slovenskou republikou na účel podnikania konštatoval, že sťažovateľ má na území SR udelený prechodný pobyt na účel podnikania, avšak na základe uvedeného povolenia nemôže na území SR byť zároveň zamestnaný. V zmysle § 20 ods. 2 zákona o pobyte cudzincov je prechodný pobyt viazaný na jeden účel. Podľa zákona o pobyte cudzincov nie je možné vykonávať dve činnosti naraz a zákon o pobyte cudzincov vylučuje vykonávať účel prechodného pobytu podnikania a zároveň účel prechodného pobytu zamestnania. Ak chcel sťažovateľ na území SR vykonávať pracovnú činnosť, resp. byť zamestnaný, za týmto účelom mal mať udelený prechodný pobyt na účel zamestnania v zmysle § 23 zákona o pobyte cudzincov. V

zmysle § 120 ods. 1 ZoPC môže cudzinec vstupovať do pracovnoprávneho vzťahu v rozsahu a za podmienok ustanovených osobitným predpisom. Správny orgán poukazoval rovnako na to, že pri vydaní rozhodnutia o administratívnom vyhostení sťažovateľa prihliadal aj na § 23 ods. 5 ZoPC, v zmysle ktorého sa prechodný pobyt cudzincov na účel zamestnania nevyžaduje do 90 dní od začiatku pobytu na území SR ak štátny príslušník tretej krajiny spĺňa podmienky na pobyt podľa osobitného predpisu a splnil si povinnosti podľa § 111 ods. 2 písm. a) ZoPC, pričom sťažovateľ nespĺňa ani jednu zo zákonných podmienok uvedených v tomto ustanovení.

5. Zdôraznil, že pri rozhodovaní o administratívnom vyhostení sťažovateľa z územia SR zohľadnil závažnosť porušenia vyššie uvedených predpisov, dĺžku trvania protiprávneho konania, mieru zavinenia sťažovateľa, ako aj okolnosti, za ktorých k porušeniu zákona došlo. Sťažovateľ má na území SR prechodný pobyt na účel podnikania a zároveň pracuje na základe pracovnej zmluvy, ktorú pri kontrole správneho orgánu predložil, čo bolo zistené a jednoznačne preukázané. Na základe dokladov oprávňujúcich ho na vstup a pobyt na území Schengenského priestoru túto činnosť jednoznačne vykonávať nemohol a nemal. V súlade s § 82 ods. 3 písm. b) ZoPC správny orgán uložil sťažovateľovi lehotu zákazu vstupu na územie SR v trvaní jedného roka, čo je na dolnej hranici zákonom určenej sadzby, pričom vzal do úvahy skutočnosť, že sťažovateľ sa na území SR zdržiaval oprávnené a pri realizácii úkonov administratívneho vyhostenia spolupracoval so správnym orgánom. Vo výrokovej časti bola zároveň určená lehota 30 dní na vycestovanie od nadobudnutia vykonateľnosti rozhodnutia, ktorá je maximálne možná lehota určená v súlade s § 83 ods. 1 ZoPC. Táto je dostačujúca na zabezpečenie jeho vycestovania z územia SR. Rovnako neboli zistené prekážky administratívneho vyhostenia na územie Číny v zmysle § 81 ZoPC. Toto zistenie správneho orgánu sa opiera o vyjadrenie sťažovateľa uvedeného v zápisnici zo dňa 16.06.2016, kde uviedol, že mu nie sú známe prekážky administratívneho vyhostenia na územie domovského štátu, jeho osobe žiadne nebezpečenstvo, uvedené v poučení, na území domovského štátu nehrozí a v domovskom štáte nie je politicky aktívny.

6. Zdôraznil, že povinnosťou správneho orgánu je chrániť záujmy štátu a verejný záujem a vo verejnom záujme je, aby štát prostredníctvom štátnych orgánov chránil svoje záujmy a hlavne dodržiavanie zákonov. V prípade sťažovateľa došlo preukázateľne k porušeniu zákonov Slovenskej republiky, konkrétne ZoPC. Mal za to, že pri vydaní rozhodnutia postupoval v súlade s článkom 8 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd (Dohovor), v zmysle ktorého má každý právo na rešpektovanie svojho súkromného a rodinného života, obdobia a korešpondencie, keď v rámci skúmania súkromného a rodinného života účastníka konania zistil, že tento je slobodný, na území SR nemá blízke osoby. Skutočnosti k súkromnému a rodinnému životu účastníka konania boli zistené zo zápisnice zo dňa 16.06.2016 a z informačných systémov policajného zboru. Správny orgán prihliadol na uvedené skutočnosti pri ukladaní lehoty zákazu vstupu, keď mu túto uložil v trvaní jedného roka s teritoriálnou platnosťou na územie Slovenskej republiky. Rovnako postupoval v súlade s článkom 8 ods. 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd, v zmysle ktorého štátny orgán nemôže do výkonu tohto práva zasahovať, okrem prípadov, keď je to v súlade so zákonom a nevyhnutné v demokratickej spoločnosti v záujme národnej bezpečnosti, verejnej bezpečnosti, hospodárskeho blahobytu, prechádzania nepokojom a zločinnosti, ochrane zdravia a morálky alebo ochrany a slobôd iných, pričom podľa správnej úvahy správneho orgánu vyhostenie sťažovateľa z územia SR s uložením lehoty zákazu vstupu na územie SR je v súlade so zásadou proporcionality a je možné v zmysle článku 8 ods. 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd chápať ako oprávnený dôvod správneho orgánu na zásah do jeho ľudských a občianskych práv garantovaných mu v článku 8 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd, pričom ochrana právneho poriadku Slovenskej republiky, ktorý sťažovateľ svojím protiprávnym konaním porušil, je záujmom verejným, ktorý je nadradený súkromnému záujmu sťažovateľa.

B)

7. Rozhodnutím č. PPZ-HCP-PQ2-169-002/2016 zo dňa 22.08.2016 vo odvolaní žalovaný vo veci odvolania sťažovateľa zo dňa 29.06.2016 proti rozhodnutiu Oddelenia cudzineckej polície Policajného zboru Košice č. PPZ-HCP-P06-ZVC-73-014/2016 zo dňa 16.06.2016 rozhodol tak, že dané rozhodnutie zmenil tak, že text v znení „v zmysle § 82 ods. 3 písm. b) zákona o pobyte cudzincov policajný útvar

ukladá účastníkovi konania zákaz vstupu na územie Slovenskej republiky na dobu 1 (jeden) rok“ bol nahradený textom, že „v zmysle § 82 ods. 3 písm. c) zákona o pobyte cudzincov policajný útvar ukladá účastníkovi konania zákaz vstupu na územie Slovenskej republiky na dobu jeden rok“. V ostatných častiach rozhodnutie potvrdil a odvolanie proti tomuto rozhodnutiu zamietol.

8. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že lustráciami v informačných systémoch policajného zboru a v obchodnom registri na internete správny orgán zistil, že sťažovateľovi bol dňa 04.02.2015 udelený prechodný pobyt na účel podnikania s platnosťou do 04.02.2017, ako konateľovi spoločnosti LAIFA, s.r.o., IČO: 477 488 18. Zároveň zistil, že od 30.12.2015 už účastník konania nie je konateľom tejto spoločnosti, ktorá medzičasom zmenila aj sídlo na Vajnorskú 137, Bratislava. V obchodnom registri správny orgán zistil aj to, že účastník konania je vedený ako konateľ v iných dvoch spoločnostiach, a to v FO LON, s.r.o., Námestie republiky 1, Lučenec, IČO: 500 478 33, so vznikom funkcie dňa XX.XX.XXXX a v spoločnosti YI JIA Cassovia, s.r.o., Alejová 2, Košice, IČO: 50 14 83 71, so vznikom funkcie dňa XX.XX.XXXX. Rovnako uviedol, že Sociálna poisťovňa, pobočka Lučenec, už dňa 29.03.2016 písomnosťou č. 16146-101/2016-LC informovala správny orgán, že účastník konania je od 02.03.2015 vedený ako zamestnanec v pracovnom pomere spoločnosti LAIFA, s.r.o. a pracovný pomer trvá.

9. Pokiaľ sa týka odvolania druhostupňový správny orgán uviedol, že dané odvolanie podrobne preskúmal, rovnako aj napadnuté rozhodnutie, ako aj súvisiaci spisový materiál, teda konanie, ktoré vydaniu napadnutého rozhodnutia predchádzalo a uviedol, že sťažovateľ ako štátny príslušník tretej krajiny s udeleným prechodným pobytom na účel podnikania pracoval na základe pracovnej zmluvy a priamo pri výkone závislej práce bol prichytený policajnou hliadkou. Tento materiálny základ je jasne a nepochybne zdokumentovaný a nebol spochybnený ani odvolacími námietkami, keďže tieto výkony zamestnania popri podnikaní obhajujú, teda ho potvrdzujú. Rovnako nemožno pochybovať ani o nedostatku materiálnej pravdy vo vzťahu k ustanoveniu zákona, na ktorom napadnuté rozhodnutie stojí, nakoľko ustanovenie § 82 ods. 2 písm. j) zákona o pobyte cudzincov jasne ustanovuje ako dôvod administratívneho vyhostenia skutočnosť, že štátny príslušník tretej krajiny vykonáva inú činnosť, než na akú mu bol udelený prechodný pobyt. Argumentácia o chýbajúcej spojke „aj“ nie je namieste. Právne normy je potrebné vykladať tak, ako sú dané. Skutočnosť, že v tomto ustanovení nie je uvedené „vykonáva aj inú činnosť“, možno chápať a interpretovať iba tak, že pre naplnenie tohto zákonného dôvodu administratívneho vyhostenia postačuje vykonávanie činnosti odlišnej od tej, na akú bol udelený pobyt, a to bez ohľadu na to, či povolená činnosť je vykonávaná alebo nie. ZoPC je v smere výkladu výkonu činností vo vzťahu k účelu udeleného prechodného pobytu jasný. Nakoľko v zmysle § 20 ods. 2 zákona o pobyte cudzincov prechodný pobyt je viazaný na jeden účel. Ak štátny príslušník tretej krajiny chce vykonávať inú činnosť než na akú mu bol udelený prechodný pobyt, musí podať novú žiadosť o udelenie prechodného pobytu, ak tento zákon neustanovuje inak. Slovné spojenie „ak neustanovuje inak“ je blanketovou normou odkazujúcou na neskoršie ustanovenia v zákone o pobyte cudzincov, ktoré majú povahu špeciality k tomuto všeobecnému ustanoveniu. Takým je napríklad ustanovenie § 24 ods. 3 zákona o pobyte cudzincov kde je ustanovené, že štátny príslušník s udeleným prechodným pobytom na účel štúdia môže počas tohto pobytu podnikáť. Vzhľadom k tomu, že v § 22 zákona o pobyte cudzincov nie je žiadna právna úprava pripúšťajúca výkon inej činnosti než podnikania, nemožno logicky vyvodiť žiaden iný záver, než že výkon ostatných činností je v prípade štátnych príslušníkov tretích krajín s udeleným prechodným pobytom na účel podnikania neprípustný a v rozpore so zákonom. Daný záver odvolacieho orgánu podporuje aj ustanovenie § 20 ods. 3, ktorý povoľuje študovať všetkým štátnym príslušníkom tretích krajín bez ohľadu na účel udeleného prechodného pobytu. To znamená, že sťažovateľ ako štátny príslušník tretej krajiny s udeleným prechodným pobytom na účel podnikania mohol študovať, ale nie byť zamestnaný, lebo takú výnimku zo všeobecného zákazu výkonu inej činnosti zákon o pobyte nepripúšťa.

10. Pokiaľ sa týka rozhodnutia o zákaze vstupu bola potrebná korekcia výroku správneho orgánu, ktorý použil nesprávne ustanovenia. Za vykonávanie inej činnosti, než na akú bol udelený prechodný pobyt možno uložiť zákaz vstupu nie podľa § 82 ods. 3 písm. b) ZoPC, ale podľa písmena c) tohto ustanovenia. Aj sadzba je v danom prípade odlišná. Kým podľa nesprávne použitého ustanovenia je

možné uložiť zákaz vstupu na 1 rok až 5 rokov, tak podľa príslušného písmena c) tohto ustanovenia je to sadzba v rozpätí 1 rok až 3 roky. Z toho možno vyvodiť, že takto zákonodarca vzostupne zoradil dôvody administratívneho vyhostenia podľa ich závažnosti. Keďže administratívne vyhostenie nie je sankciou, ale opatrením štátu na ukončenie protiprávneho stavu, kedy výzvou na opustenie vlastného zvrchovaného územia štát prostredníctvom svojich orgánov, ktorým štát bráni nedodržiavaniu a nerešpektovaniu platného právneho poriadku. Rovnako bolo uvedené, že nemožno podľa ZoPC konanie sťažovateľa kvalifikovať ako priestupok, čím vzniká stav, kedy účastník konania za svoje protiprávne konanie, respektíve konanie v rozpore so zákonom nie je postihnutý sankciou. Preto žalovaný nenašiel dôvod, aby mu uložená nebola zvlášť, keď vzal do úvahy niektoré okolnosti. Argumentácia správneho orgánu je v súvislosti s uložením zákazu vstupu iba pozitívna a v rovine poľahčujúcej okolnosti, no podľa názoru žalovaného vôbec nie je opodstatnená a žalovaný sa s ňou nestotožnil. Správny orgán pričítal k dobru sťažovateľa spoluprácu. Tomu odporuje skutočnosť, že v úvode zápisnice sťažovateľ uviedol, že sa na obchod SISI supermarket iba pozeral. V situácii, keď už predložil pracovnú zmluvu, vyjadrenie popierajúce zistený a preukázaný fakt nemožno hodnotiť ako snahu spolupracovať.

11. Uloženie zákazu vstupu na jeden rok je zákazom vstupu na spodnej hranici zákonom stanoveného rozpätia a táto bola zvolená ako postačujúca na nápravu účastníka konania, teda na precíznejšie rešpektovanie právneho poriadku SR z jeho strany, ak by v budúcnosti prejavil záujem žiadať o pobyt na území SR. Na základe týchto skutočností rozhodol žalovaný tak, ako uviedol vo výrokovej časti.

II.

Konanie na krajskom súde

12. Krajský súd v Košiciach napadnutým rozsudkom podľa § 250j ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O. s. p.“) zamietol žalobu, ktorou sa sťažovateľ domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia č. PPZ-HCP-P06-ZVC-73-014/2016 zo dňa 16.06.2016, ktorý rozhodol tak, že napadnuté rozhodnutie zmenil tak, že text v znení „v zmysle § 82 ods. 3 písm. b) zákona o pobyte cudzincov policajný útvar ukladá účastníkovi konania zákaz vstupu na územie Slovenskej republiky na dobu 1 (jeden) rok“ bol nahradený textom, že „v zmysle § 82 ods. 3 písm. c) zákona o pobyte cudzincov policajný útvar ukladá účastníkovi konania zákaz vstupu na územie Slovenskej republiky na dobu jeden rok“. V ostatných častiach rozhodnutie potvrdil a odvolanie proti tomuto rozhodnutiu zamietol.

13. Zdôraznil, že medzi účastníkmi konania nebolo sporné, že sťažovateľ má udelený prechodný pobyt len na účel podnikania podľa ZoPC.

14. K námietke sťažovateľa, že z logického a gramatického výkladu ustanovenia § 82 ods. 2 písm. j) ZoPC jednoznačne nevyplýva, že sťažovateľ nemôže vykonávať aj inú činnosť, pričom z dikcie tohto ustanovenia jednoznačne vyplýva, že správny orgán môže vyhostiť občana tretej krajiny v prípade spáchania závažného deliktu a celá konštrukcia ustanovenia § 82 ods. 2 ZoSP je v zásade postavená na tom, že správny orgán môže vyhostiť sťažovateľa, ak spáchal závažný delikt týkajúci sa jeho pobytu na území SR uviedol, že táto námietka nie je dôvodná.

15. Podľa krajského súdu zo znenia ustanovenia § 82 však nevyplýva, že správny orgán môže pristúpiť k administratívne vyhosteniu, iba v prípade spáchania závažného deliktu zo strany štátneho príslušníka tretej krajiny ako na to poukazuje sťažovateľ. Pre postup správneho orgánu podľa § 82 ZoPC sa nevyžaduje, aby štátny príslušník tretej krajiny spáchal závažný delikt tak, ako to naznačuje sťažovateľ. Pre postup správneho orgánu podľa ustanovenia § 82 odsek 1 a rovnako aj odsek 2 postačuje, ak sú naplnené dôvody uvedené v tomto ustanovení.

16. V prípade sťažovateľa bolo preukázané, že tento vykonával činnosť zamestnania v predajni textilu a obuvi Sisi supermarket v obchodnom dome Dargov, Hlavná 2, Košice, čo bolo zo strany prvostupňového správneho orgánu zisteného pri kontrole dňa 16.06.2016. Táto skutočnosť ani nebola sporná.

17. K námietke sťažovateľa, že mohol popri udelenom prechodnom pobyte, ktorý mu bol udelený na účel podnikania aj pracovať v zamestnaneckom pomere, krajský súd uviedol, že v zmysle ustanovenia § 20 ods. 2 prvá veta ZoPC je prechodný pobyt viazaný na jeden účel.

18. Zákonodarca rozlišuje medzi účelmi prechodného pobytu, ktoré sú uvedené v § 21 ods. 1 ZoPC, pričom policajný útvar môže udeliť tento jednak na účel podnikania (písmeno a/) ako aj na účel zamestnania (písmeno b/). Teda zákonodarca rozlišuje medzi udelením prechodného pobytu na účel podnikania, ako aj na účel zamestnania.

19. Krajský súd poukázal na to, že zákonodarca umožňuje v prípade udelenia prechodného pobytu z dôvodov uvedených v § 21 ods. 1 ZoPC štátnemu príslušníkovi tretej krajiny aj študovať, hoci zákon rovnako pozná účel udelenia prechodného pobytu na účel štúdia (§ 21 ods. 1 písm. c/ ZoPC). Z daného vyplýva, že pokiaľ má štátny príslušník tretej krajiny udelený prechodný pobyt na účel podnikania ako sťažovateľ, mohol popri takto udelenom prechodnom pobyte študovať, nie však vykonávať zamestnanie, nakoľko zákon o pobyte cudzincov neumožňuje, aby štátny príslušník tretej krajiny, ktorý má udelený prechodný pobyt na účel podnikania mohol vykonávať okrem štúdia aj inú činnosť, ktorá je zahrnutá medzi účelmi udelenia prechodného pobytu podľa § 21 ods. 1 ZoPC.

20. K námietke porušenia § 3 Správneho poriadku, pričom konkrétne mal zato, že zo strany správneho orgánu bolo konanie pri výsluchu sťažovateľa uvedené jednostranne, krajský súd poukázal na to, že zo Zápisnice o vyjadrení účastníka konania zo dňa 16.06.2016 vyplýva, že správny orgán zisťoval skutočnosti dôležité pre konanie, ktoré boli jednak v jeho prospech ako aj neprospech. Danú námietku krajský súd nepovažoval za dôvodnú.

21. Sťažovateľ jednoznačne uviedol, že v supermarkete Sisi v OD Dargov pracuje od 02.03.2015, ako aj to, že za túto prácu dostáva mzdu 400,- EUR mesačne v hotovosti. Rovnako potvrdil, že iný príjem nemá, ani nemá žiadne iné finančné zabezpečenia a ani účet v banke, pričom ho finančne ešte podporuje kamarát Y., ktorý býva v Budapešti, ktorý mu naposledy na jar priniesol 100,- EUR.

22. Podľa krajského súdu povinnosťou správneho orgánu je získať podklady pre svoje rozhodnutie, pričom nemôže nahrádzať vyjadrenia sťažovateľa alebo tieto prispôsobovať inak, ako tieto boli z jeho strany prezentované. Napríklad sťažovateľ sám pri otázke zameranej na možné prekážky jeho administratívneho vyhostenia potvrdil, že mu nehrozí konkrétne nebezpečenstvo ohrozenia života, zdravia alebo slobody z dôvodu jeho náboženstva, rasy, politickej príslušnosti, takisto nie je v domovskom štáte nijako politicky aktívny. Takisto správny orgán umožnil sťažovateľovi v súlade s § 120 ods. 7 ZoPC vyjadriť sa pred vydaním rozhodnutia k jeho podkladom i k spôsobu ich zistenia, ako aj navrhnúť ich doplnenie, čo žalobca nevyužil a len uviedol, že mu je to veľmi ľúto. Preto nemožno uzavrieť, že žalovaný vykonával dokazovanie iba s cieľom poškodiť záujmy sťažovateľa, nakoľko nijako nemohol ovplyvniť, aké skutočnosti tento na štandardizované otázky, ktoré sa klasicky kladú pri administratívnom vyhostení, uvedie.

23. Správny orgán teda zisťoval skutočnosti svedčiace, či už v prospech sťažovateľa ako aj v jeho neprospech, pričom nemohol nijako ovplyvňovať sťažovateľom udávané skutočnosti, ktoré v konečnom dôsledku znamenali, že v jeho prípade bolo napríklad preukázané, že neexistujú prekážky jeho administratívneho vyhostenia podľa § 81 ZoPC.

24. Námietku porušenia čl. 8 ods. 1, resp. ods. 2 Dohovoru krajský súd nepovažoval za dôvodnú.

25. Krajský súd v tejto súvislosti poukazuje na Nález Ústavného súdu SR sp. zn. III.ÚS 331/09 zo dňa 16.12.2009, v zmysle ktorého právo na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života v zmysle článku 19 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a článku 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd zahŕňa nielen negatívnu povinnosť štátu zdržať sa mocenského zásahu do nich, ale aj jeho pozitívny záväzok prijať účinné opatrenia na zabezpečenie ich

efektívnej ochrany.

26. Sťažovateľ sám vo svojej výpovedi dňa 16.06.2016 uviedol, že je slobodný a na území SR nemá žiadnu rodinu. Takisto potvrdil, že nemá rodinu alebo blízkych príbuzných nielen na území SR, ale ani v inom členskom štáte únie. V prípade sťažovateľa však existencia akýchkoľvek rodinných väzieb, vrátane manželstva, respektíve iná forma rodinného života nebola preukázaná a preto námietka žalobcu, že spadá do sféry ochrany poskytovanej prostredníctvom článku 8 ods. 1 Dohovoru nemohla obstáť, pretože pre právne posúdenie, či jeho administratívne vyhostenie, možno v danom prípade považovať za zásah do práva na rešpektovanie rodinného života, ich existencia bola podmienkou takéhoto posúdenia.

27. V prípade možného konfliktu s článkom 8 ods. 2 Dohovoru krajský súd poukázal na to, že postup správneho orgánu bol vzhľadom na dôvody vyššie uvedené plne v súlade so zákonom o pobyte cudzincov a na administratívne vyhostenie žalobcu podľa § 82 ods. 2 písm. j) ZoPC bol zákonný dôvod. Je splnená aj podmienka proporcionality, nakoľko sťažovateľ svojou činnosťou, na ktorú nemal udelený prechodný pobyt, porušil príslušné ustanovenia zákona o pobyte cudzincov, čím svojím konaním zadal príčinu na konanie správneho orgánu vyúsťiaceho do vydania rozhodnutí, ktoré sú predmetom súdneho prieskumu.

28. Rovnako z rozhodnutí správnych orgánov je zrejmé, z akého dôvodu došlo k uprednostneniu práva štátu na zásah do práva sťažovateľa garantovaného v článku 8 Dohovoru, pričom aj podľa správneho súdu ide o akceptovateľný zásah do tohto práva, pretože k nemu došlo v súlade so zákonom a bol nevyhnutný v demokratickej spoločnosti v záujme verejného poriadku. Sťažovateľ bol v podstate sankcionovaný za porušenie zákona o pobyte cudzincov, keďže v rozpore so zákonom vykonával aj inú činnosť, na akú mu bol udelený prechodný pobyt.

29. Krajský súd mal zato, že súkromný záujem jednotlivca nemôže byť nadradený verejnému záujmu, nakoľko v danom prípade bolo jednoznačne preukázané, že sťažovateľ vykonával aj inú činnosť - zamestnanie, na akú mu bol udelený prechodný pobyt, pričom ich vzájomná kombinácia, vzhľadom na dôvody uvedené vyššie, nebola možná. Týmto konaním sťažovateľ závažným spôsobom porušil zákon o pobyte cudzincov a preto jeho súkromný záujem zotrvať na území SR bol v rozpore s verejným záujmom, ktorým v danom prípade je zachovanie zákonnosti a verejného poriadku.

30. Preto krajský súd po preskúmaní rozhodnutia žalovaného v spojení s prvostupňovým rozhodnutím dospel k záveru, že príslušný správny orgán postupoval v konaní o administratívnom vyhostení sťažovateľa zákonným spôsobom, skutkový stav bol zistený dostatočným spôsobom, v konaní aplikoval ustanovenia správneho právneho predpisu a vydané rozhodnutie je v súlade so zákonom. Preto správnu žalobu podľa § 240 Správneho súdneho poriadku zamietol, majúc zato, že táto vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti nie je dôvodná.

III.

Konanie na kasačnom súde

A)

31. Proti rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ v zákonnej lehote kasačnú sťažnosť, v ktorej navrhol napadnutý rozsudok krajského súdu zmeniť tak, že napadnuté rozhodnutie žalovaného zruší a vec mu vráti na ďalšie konanie.

32. Sťažovateľ najmä namietal, že krajský súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 440 ods. 1 písm. g) Správneho súdneho poriadku.

33. V sťažnosti sťažovateľ uviedol, že trvá na názore, že z výkladu ustanovenia § 82 ods. 2 písm. j) zákona ZoPC explicitne nevyplýva, že by sťažovateľ nemohol vykonávať aj inú činnosť, než na akú mu bol udelený prechodný pobyt alebo vízum. V zmysle uvedeného ustanovenia môže policajný útvar administratívne vyhostiť štátneho príslušníka tretej krajiny, ak vykonáva inú činnosť, než na akú mu bol

udelený prechodný pobyt. Z uvedeného vyplýva, že policajný útvar tak môže učiniť, ak žalobca by prestal vykonávať činnosť, na ktorú mu bol udelený prechodný pobyt (t. j. podnikateľskú činnosť), a začal by vykonávať inú činnosť. Žalobca však naďalej vykonáva podnikateľskú činnosť, t. j. činnosť, na ktorú mu bol udelený prechodný pobyt. To, že popri tejto činnosti vykonával aj inú činnosť (zamestnanie), preto podľa názoru sťažovateľa nemôže byť dôvodom pre tak vážne opatrenie, akým administratívne vyhostenie nepochybne je.

34. Podľa sťažovateľa právne predpisy by sa nemali vykladať príliš formalisticky, skôr je potrebné prihliadať na ich účel a zmysel. Administratívne vyhostenie považuje v danom prípade za príliš tvrdé opatrenie vo vzťahu k žalobcovi (účastníkovi správneho konania), najmä s prihliadnutím na konkrétne okolnosti prípadu, ktoré podľa nášho názoru neboli vôbec správne vyhodnotené. Policajný útvar totiž nemá obligatórnu povinnosť v zmysle citovaného ustanovenia príslušníka tretej krajiny vyhostiť, je tu iba daná možnosť vyhostenia, po starostlivom zvážení všetkých okolností prípadu, k čomu podľa nášho názoru nedošlo. V prvom rade prvostupňový správny orgán nebral do úvahy tú skutočnosť, že sťažovateľ nevykonával inú činnosť, než na akú mu bol udelený prechodný pobyt, ale vykonával aj inú činnosť. V ďalšom rade správny orgán nebral do úvahy, že sťažovateľ nerozumie dobre štátnemu jazyku, preto od neho nemožno ani spravodlivo požadovať, aby poznal slovenské právne predpisy, zvlášť v tomto prípade, kde evidentne nešlo o úmyselné protiprávne konanie žalobcu s úmyslom poškodiť nejaké hospodárske záujmy štátu. Nemožno súhlasiť so záverom krajského súdu, podľa ktorého súkromný záujem jednotlivca nemôže byť nadriadený verejnemu záujmu, pretože v tomto konkrétnom prípade skutočne nešlo o také konanie žalobcu, ktoré by závažným spôsobom ohrozovalo akýkoľvek verejný záujem.

35. Vyjadril nesúhlas s vylúčením použitia článku 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd s odôvodnením, že v danom prípade ide o akceptovateľný zásah, pretože bol nevyhnutný v demokratickej spoločnosti v záujme verejného poriadku. Verejný poriadok nebol v danom prípade ohrozený v takom rozsahu, že by správny orgán mohol vylúčiť uplatnenie uvedeného článku. Sťažovateľ nie je hrozbou pre demokratickú spoločnosť, pre národnú bezpečnosť, verejnú bezpečnosť a nedopustil sa žiadneho trestného činu, priestupku alebo iného správneho deliktu a nie je hrozbou porušovania ľudských práv a slobôd iných občanov. Nedošlo ani k zohľadneniu krajiny pôvodu, ako nedemokratickej krajiny, v ktorej sťažovateľ nemá vytvorené adekvátne podmienky pre riadny život.

36. Na základe uvedených dôvodov navrhol rozsudok krajského súdu zmeniť tak, že zrušuje rozhodnutie žalovaného v spojení s prvostupňovým rozhodnutím a vec mu vracia na ďalšie konanie. Sťažovateľovi navrhol priznať náhradu trov konania a náhradu trov právneho zastúpenia.

B)

37. Žalovaný vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti uviedol, že sa nestotožňuje s námietkami sťažovateľa uvedenými v kasačnej sťažnosti a pridržal sa svojho vyjadrenia k žalobe. Kasačnému súdu navrhol, aby kasačnú sťažnosť zamietol.

IV.

Právny názor Najvyššieho súdu

38. Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky konajúci ako kasačný súd (§ 438 ods. 2 S. s. p.) postupom podľa § 492 S.s.p. preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu spolu s konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu a jednomyseľne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch) dospel k záveru, že kasačná sťažnosť nie je dôvodná. Rozhodol bez nariadenia pojednávania podľa ustanovenia § 455 S.s.p. s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 28.02.2018 (§ 137 ods. 2 S.s.p.).

39. V predmetnej veci bolo potrebné predostrieť, že predmetom kasačnej sťažnosti bol rozsudok

krajského súdu, ktorým zamietol žalobu sťažovateľa na preskúmanie rozhodnutia žalovaného č. PPZ-HCP-P02-169-002/2016 zo dňa 22.08.2016, ktorý rozhodol tak, že napadnuté rozhodnutie zmenil tak, že text v znení „v zmysle § 82 ods. 3 písm. b) zákona o pobyte cudzincov policajný útvar ukladá účastníkovi konania zákaz vstupu na územie Slovenskej republiky na dobu 1 (jeden) rok“ bol nahradený textom, že „v zmysle § 82 ods. 3 písm. c) zákona o pobyte cudzincov policajný útvar ukladá účastníkovi konania zákaz vstupu na územie Slovenskej republiky na dobu jeden rok“, a preto primárne v medziach kasačnej sťažnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky ako kasačný súd preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci kasačného konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného, najmä z toho pohľadu, či kasačné námietky sťažovateľa sú spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku krajského súdu.

Podľa § 2 ods. 1 písm. f) ZoPC na účely tohto zákona sa rozumie neoprávneným pobytom zdržiavanie sa cudzinca na území Slovenskej republiky v rozpore so zákonom, osobitným predpisom alebo medzinárodnou zmluvou.

Podľa § 77 ods. 1 ZoPC administratívne vyhostenie je rozhodnutie policajného útvaru o tom, že cudzinec nemá alebo stratil oprávnenie zdržiavať sa na území Slovenskej republiky a je povinný opustiť územie Slovenskej republiky, s možnosťou určenia lehoty na jeho vycestovanie do krajiny pôvodu, krajiny tranzitu, ktorejkoľvek tretej krajiny, do ktorej sa štátny príslušník tretej krajiny dobrovoľne rozhodne vrátiť a ktorá ho prijme, alebo na územie členského štátu, v ktorom má udelené právo na pobyt alebo poskytnutú medzinárodnú ochranu. V rozhodnutí o administratívnom vyhostení sa uvedie aj krajina, do ktorej je cudzinec vyhostený, ak je možné takúto krajinu určiť. V rozhodnutí o administratívnom vyhostení policajný útvar môže uložiť zákaz vstupu na územie Slovenskej republiky alebo územie všetkých členských štátov. Policajný útvar, v rozhodnutí o administratívnom vyhostení, uloží zákaz vstupu na územie Slovenskej republiky alebo územie všetkých členských štátov, ak v rozhodnutí o administratívnom vyhostení neurčí lehotu na vycestovanie.

Podľa § 82 ods. 2 písm. j) ZoPC policajný útvar môže administratívne vyhostiť štátneho príslušníka tretej krajiny, ak vykonáva inú činnosť, než na akú mu bol udelený prechodný pobyt alebo vízum.

Podľa § 20 ods. 1 ZoPC Prechodný pobyt oprávňuje štátneho príslušníka tretej krajiny zdržiavať sa, vycestovať a opätovne vstupovať na územie Slovenskej republiky v čase, na aký mu bol policajným útvarom udelený.

Podľa § 20 ods. 2 ZoPC Prechodný pobyt je viazaný na jeden účel. Ak štátny príslušník tretej krajiny chce vykonávať inú činnosť, než na akú mu bol udelený prechodný pobyt, musí podať novú žiadosť o udelenie prechodného pobytu, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 20 ods. 3 ZoPC, Štátny príslušník tretej krajiny, ktorý má udelený prechodný pobyt, môže počas prechodného pobytu študovať.

Podľa § 21 ods. 1 ZoPC (Účely prechodného pobytu), Prechodný pobyt môže policajný útvar udeliť štátnemu príslušníkovi tretej krajiny

na účel podnikania,

na účel zamestnania,

na účel štúdia,

na účel osobitnej činnosti,

na účel výskumu a vývoja,

na účel zlúčenia rodiny,

na účel plnenia služobných povinností civilnými zložkami ozbrojených síl,

ktorý má priznané postavenie Slováka žijúceho v zahraničí,

i) ktorý má priznané postavenie osoby s dlhodobým pobytom v inom členskom štáte.

Podľa § 81 ods. 1 ZoPC Cudzince nemožno administratívne vyhostiť do štátu, v ktorom by bol ohrozený jeho život z dôvodov jeho rasy, národnosti, náboženstva, príslušnosti k určitej sociálnej skupine alebo pre politické presvedčenie alebo v ktorom by mu hrozilo mučenie, kruté, neľudské alebo ponižujúce zaobchádzanie alebo trest. Rovnako nemožno cudzinca administratívne vyhostiť do štátu, v ktorom mu bol uložený trest smrti alebo je predpoklad, že v prebiehajúcim trestnom konaní mu taký trest môže byť uložený.

Podľa § 81 ods. 2 ZoPC Cudzinec nemožno administratívne vyhostiť do štátu, v ktorom by bola ohrozená jeho sloboda z dôvodov jeho rasy, národnosti, náboženstva, príslušnosti k určitej sociálnej skupine alebo pre politické presvedčenie; to neplatí, ak cudzinec svojím konaním ohrozuje bezpečnosť štátu alebo ak bol odsúdený za zločin a predstavuje nebezpečenstvo pre Slovenskú republiku.

Podľa článku 8 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd (ďalej len Dohovor) Každý má právo na rešpektovanie svojho súkromného a rodinného života, obydlia a korešpondencie.

Podľa článku 8 ods. 2 Dohovoru Štátny orgán nemôže do výkonu tohto práva zasahovať okrem prípadov, keď je to v súlade so zákonom a nevyhnutné v demokratickej spoločnosti v záujme národnej bezpečnosti, verejnej bezpečnosti, hospodárskeho blahobytu krajiny, predchádzania nepokojom a zločinnosti, ochrany zdravia alebo morálky alebo ochrany práv a slobôd iných.

Podľa § 1 ods. 1 zák. č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (Správny poriadok), tento zákon sa vzťahuje na konanie, v ktorom v oblasti verejnej správy správne orgány rozhodujú o právach, právom chránených záujmoch alebo povinnostiach fyzických osôb a právnických osôb, ak osobitný zákon neustanovuje inak.

Podľa § 3 ods. 1 Správneho poriadku, Správne orgány postupujú v konaní v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi. Sú povinné chrániť záujmy štátu a spoločnosti, práva a záujmy fyzických osôb a právnických osôb a dôsledne vyžadovať plnenie ich povinností.

Podľa § 3 ods. 2 Správneho poriadku, Správne orgány sú povinné postupovať v konaní v úzkej súčinnosti s účastníkmi konania, zúčastnenými osobami a inými osobami, ktorých sa konanie týka a dať im vždy príležitosť, aby mohli svoje práva a záujmy účinne obhajovať, najmä sa vyjadriť k podkladu rozhodnutia, a uplatniť svoje návrhy. Účastníkom konania, zúčastneným osobám a iným osobám, ktorých sa konanie týka musia správne orgány poskytovať pomoc a poučenia, aby pre neznalosť právnych predpisov neutrpeľi v konaní ujmu.

Podľa § 3 ods. 4 Správneho poriadku, Správne orgány sú povinné svedomité a zodpovedne sa zaoberať každou vecou, ktorá je predmetom konania, vybaviť ju včas a bez zbytočných prieťahov a použiť najvhodnejšie prostriedky, ktoré vedú k správne vybaveniu veci. Ak to povaha veci pripúšťa, má sa správny orgán vždy pokúsiť o jej zmierné vybavenie. Správne orgány dbajú na to, aby konanie prebiehalo hospodárne a bez zbytočného zaťažovania účastníkov konania a iných osôb.

Podľa § 3 ods. 5 Správneho poriadku, Rozhodnutia správnych orgánov musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci. Správne orgány dbajú na to, aby v rozhodovaní o skutkovo zhodných alebo podobných prípadoch nevznikali neodôvodnené rozdiely.

Podľa § 120 ods. 7 ZoPC Pred vydaním rozhodnutia o administratívnom vyhostení alebo rozhodnutia o zaistení policajný útvar umožní cudzincovi a zvolenému zástupcovi, ak je prítomný, aby sa vyjadril k jeho podkladu a k spôsobu jeho zistenia, prípadne navrhol jeho doplnenie; na tento účel policajný útvar upovedomí zvoleného zástupcu o tejto možnosti.

40. Kasačný súd po preskúmaní spisového materiálu krajského súdu, ktorého súčasťou je aj administratívny spis žalovaného dospel k záveru, že kasačné námietky sťažovateľa nie sú dôvodné.

41. Vo vzťahu k dôvodu kasačnej sťažnosti, že krajský súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci (kasačný dôvod podľa § 440 ods. 1 písm. g/ S.s.p.) musí kasačný súd s prihliadnutím na zásadu kontinuálneho výkonu štátnej moci (čl. 1 ods. 1 veta prvá Ústavy Slovenskej republiky) zdôrazniť, že doterajšia ustálená judikatúra Najvyššieho súdu Slovenskej republiky chápe takto sformulovaný sťažnostný dôvod zakotvený v § 440 ods. 1 písm. g) S.s.p. vo vzťahu k meritu prejednávanej veci, t. j. na prvom mieste ako nesprávnu aplikáciu právnej normy (hypotéza ako právny skutkový stav a dispozícia) na riadne zistený faktický skutkový stav vyplývajúci z merita veci, na druhom mieste ako nesprávny výber ustanovenia a v neposlednom rade ako nesprávny výber právneho predpisu.

42. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávnym právnym posúdením sa rozumie tiež subsumovanie skutkového stavu pod normu hmotného práva alebo procesného práva, ktorá v hypotéze

nemá také predpoklady, aké vyplývajú zo zisteného skutkového stavu. Nesprávne právne posúdenie veci spočíva v tom, že správny orgán resp. súd použil nesprávnu právnu normu, alebo síce aplikoval správnu právnu normu, ale ju nesprávne interpretoval, a napokon právnu normu síce správne vyložil, ale na zistený skutkový stav ju nesprávne aplikoval.

43. V súvislosti s uvedeným kasačný súd musí zdôrazniť, že v aplikačnom postupe krajského súdu pri rozhodovaní o merite sporu zistil nedostatky právneho posúdenia v merite veci.

44. Sťažovateľ videl nesprávne právne posúdenie v nesprávnom výklade ustanovenia § 82 ods. 2 písm. j) ZoPC, z ktorého podľa sťažovateľa explicitne nevyplýva, že by sťažovateľ nemohol vykonávať aj inú činnosť, než na akú mu bol udelený prechodný pobyt alebo vízum.

45. Nesprávne právne posúdenie veci správnym orgánom ani krajským súdom vo svetle vznesenej námietky sťažovateľom kasačný súd nevidel.

46. Nebolo sporné, že sťažovateľovi bol dňa 04.02.2015 udelený prechodný pobyt na území SR na účel podnikania s platnosťou do 04.02.2017 ako konateľovi spoločnosti LAIFA, s.r.o. Nebolo tiež sporné, že sťažovateľ nevykonával podnikateľskú činnosť, ale bol zamestnaný v OD Dargov, s daným supermarketom má pracovnú zmluvu, ktorú priložil ako dôkaz. Tieto zistenia správneho orgánu sťažovateľ nespochybnil, naopak existenciu zamestnaneckého vzťahu potvrdil a predložil pracovnú zmluvu.

47. Na tomto mieste považuje kasačný súd za dôležité zdôrazniť, že zákonodarca rozlišuje medzi účelmi prechodného pobytu, ktoré sú taxatívne vymedzené v ustanovení § 21 ods. 1 ZoPC, pričom z uvedeného ustanovenia vyplýva, že policajný útvar môže udeliť tento druh pobytu jednak na účel podnikania (písmeno a/) ako aj na účel zamestnania (písmeno b/). Teda zákonodarca rozlišuje medzi udelením prechodného pobytu na účel podnikania a účel zamestnania.

48. Ustanovenie § 20 ZoPC vo svojom druhom odseku výslovne ustanovuje, že prechodný pobyt je viazaný na jeden účel. Ak štátny príslušník tretej krajiny chce vykonávať inú činnosť, než na akú mu bol udelený prechodný pobyt, musí podať novú žiadosť o udelenie prechodného pobytu, ak tento zákon neustanovuje inak. Inými slovami pokiaľ je prechodný pobyt viazaný na jeden účel, čo priamo ustanovuje § 20 ods. 2 ZoPC, potom cudzinec na prechodnom pobyte môže vykonávať iba jednu z činností rozlišovaných zákonom, inak povedané môže plniť iba jeden účel, pokiaľ zákon neupravuje výnimku z tohto pravidla. Výnimkou je napríklad § 20 ods. 3 zákona o pobyte cudzincov, t. j. že štátny príslušník tretej krajiny, ktorý má udelený prechodný pobyt, môže počas prechodného pobytu študovať. Iný príklad hovorí, že štátny príslušník tretej krajiny s prechodným pobytom na účel štúdia, môže podnikat' (§ 24 ods. 3 zákona o pobyte cudzincov).

49. Ani o jeden z týchto príkladov ako zákonom povolených výnimiek v prípade sťažovateľa sa nejedná, preto jeho argumentácia, že správny orgán, resp. krajský súd nesprávne právne posúdil vec, keď z ustanovenia § 82 ods. 2 písm. j) ZoPC, z ktorého podľa sťažovateľa explicitne nevyplýva, že by sťažovateľ nemohol vykonávať aj inú činnosť, než na akú mu bol udelený prechodný pobyt alebo vízum, nemohla obstáť.

50. Na túto námietku reagoval krajský súd nasledovne: „Preto, aby štátny príslušník tretej krajiny s prechodným pobytom na účel podnikania mohol byť paralelne aj podnikateľom, aj zamestnancom, musel by zákon o pobyte cudzincov výslovne takúto výnimku upravovať“. K uvedenej argumentácii kasačný súd uvádza, že sa s ňou stotožňuje a argumentáciu dopĺňa o vyššie uvedené dôvody.

51. Navyiac kasačný súd považuje za dôležité zdôrazniť, že ZoPC vyžaduje pri každom z pobytov splnenie osobitných podmienok, spojených s každým z druhov prechodného pobytu viazucich sa na jednotlivé účely, tie nie sú totožné, rovnako dĺžka jednotlivých pobytov je rôzna, pričom podmienkou udelenia prechodného pobytu na účel podnikania, ktorý bol sťažovateľovi udelený sa vyžaduje splnenie

nasledujúcich podmienok: ak: podniká alebo bude podnikat' na území Slovenskej republiky ako fyzická osoba, alebo koná alebo bude konať v mene obchodnej spoločnosti alebo družstva a nie je v pracovnoprávnom vzťahu. Na účel podnikania udeľuje policajný zbor SR prechodný pobyt najviac na tri roky. Povolenie na prechodný pobyt na účel podnikania môže policajný útvar udeliť cudzincovi na základe oprávnenia na podnikanie vydaného podľa Obchodného zákonníka alebo Živnostenského zákona. Ak ide o obchodnú spoločnosť, povolenie na účel podnikania môže policajný útvar udeliť iba cudzincovi, ktorý je štatutárnym orgánom spoločnosti, to znamená, že je oprávnený konať v mene spoločnosti. Povolenie na prechodný pobyt na účel podnikania môže policajný útvar udeliť aj cudzincovi, ktorý podniká na základe iného než živnostenského oprávnenia podľa osobitných predpisov (napr. na základe licencie).

52. Účel pobytu cudzinec preukazuje spoločenskou zmluvou o založení spoločnosti podpísanou všetkými zakladateľmi, pričom pravosť podpisov zakladateľov musí byť úradne overená, zakladateľskou zmluvou vo forme notárskej zápisnice alebo zakladateľskou listinou vo forme notárskej zápisnice; súčasťou je návrh stanov spoločnosti, výpisom z obchodného registra a notárskym zápisom o zmene v spoločnosti, rozhodnutím živnostenského úradu o prerušení konania, z ktorého vyplýva, že konanie je prerušené len z dôvodu vydania povolenia na pobyt alebo iným dokladom potvrdzujúcim podnikanie (napr. licencia na vykonávanie súkromnej lekárskej alebo advokátskej praxe).

53. Podnikaním sa v zmysle § 2 ObZ rozumie: - sústavná činnosť vykonávaná samostatne podnikateľom vo vlastnom mene a na vlastnú zodpovednosť za účelom dosiahnutia zisku, - podnikateľom je osoba zapísaná v obchodnom registri, osoba, ktorá podniká na základe živnostenského oprávnenia, osoba, ktorá podniká na základe iného než živnostenského oprávnenia podľa osobitných predpisov, fyzická osoba, ktorá vykonáva poľnohospodársku výrobu a je zapísaná do evidencie podľa osobitného predpisu.

54. Podnikanie je ako činnosť charakterizovaná piatimi znakmi, ktoré musia byť splnené hromadne, čiže jeden bez druhého nenapĺňajú zákonné ustanovenie pojmu podnikanie, a to sústavnosť, samostatnosť, obchodné meno, podnikanie je vykonávané na vlastnú zodpovednosť a dosiahnutie zisku, ktoré je hlavným cieľom podnikateľskej činnosti.

55. Z uvedeného teda vyplýva, že prechodný pobyt je viazaný na jeden účel. Ak štátny príslušník tretej krajiny chce vykonávať inú činnosť, než na akú mu bol udelený prechodný pobyt, musí podať novú žiadosť o udelenie prechodného pobytu. Štátny príslušník tretej krajiny, ktorý má udelený prechodný pobyt, môže počas prechodného pobytu študovať. Na základe udeleného prechodného pobytu môže cudzinec zdržiavať sa, vycestovať a opätovne vstupovať na územie Slovenskej republiky v čase, na aký mu bol policajným útvarom udelený.

56. Dané súvisí aj so zámerom Slovenskej republiky ako suverénneho štátu, kontrolovať činnosť štátnych príslušníkov tretích krajín, ktorým bol udelený prechodný pobyt na území SR a keďže jednou z politik suverénneho štátu je aj politika na úseku zamestnanosti, štát rovnako stanovil pravidlá, v prípade ktorých možno zamestnať štátneho príslušníka tretej krajiny a v prípade splnenia ktorých mu možno udeliť prechodný pobyt na účel zamestnania.

57. Naproti tomu povolenie na prechodný pobyt na účel zamestnania môže policajný útvar udeliť cudzincovi:

a) na základe povolenia na zamestnanie vydaného príslušným úradom práce, sociálnych vecí a rodiny (príslušným je úrad práce, sociálnych vecí a rodiny, v ktorého územnom obvode bude cudzinec vykonávať zamestnanie); povolenie na zamestnanie sa vyžaduje aj v prípade sezónneho zamestnania, b) bez povolenia na zamestnanie v prípadoch, ak sa povolenie na zamestnanie nevyžaduje (zákon č. 5/2004 Z. z. o službách zamestnanosti a o zmene a doplnení niektorých zákonov; ďalej len „zákon o službách zamestnanosti“), c) ak tak ustanoví medzinárodná zmluva, ktorou je SR viazaná.

58. Pokiaľ teda správne orgány spoľahlivo zistili, že sťažovateľ vykonával inú činnosť než na akú mu bol udelený prechodný pobyt, (uvedené zistenie nespochybňoval ani sťažovateľ) správne orgány rozhodli v

súlade so zákonom, keď sťažovateľa podľa § 82 ods. 2 písm. j) ZoPC administratívne vyhostili, pričom úvaha správneho orgánu o aplikácii tohto ustanovenia, keďže je fakultatívna (slovom môže) dostatočne objasnili a uviedli, ktoré skutočnosti boli rozhodujúce pre jej aplikáciu.

59. Na tomto mieste považuje kasačný súd za dôležité uviesť, že krajský súd sa náležite vysporiadal aj s námietkou sťažovateľa, že správne orgány, nesprávne právne posúdili zásah do jeho práva na rodinný a súkromný život (čl. 8 ods. 1 Dohovoru). Kasačný súd dodáva, že pri strete týchto dvoch práv, a to práva na súkromie a rodinný život a práva štátu na zásah do tohto práva správny orgán náležite odôvodnil spôsobom, ktorý je právne udržateľný. Garancie vyplývajúce z práva na rešpektovanie rodinného života predpokladajú existenciu rodiny, t. j. existenciu skutočného a reálneho (efektívneho) rodinného života, a tá nebola u sťažovateľa prítomná.

60. Po preskúmaní podanej kasačnej sťažnosti kasačný súd konštatuje, že s právnymi námietkami sťažovateľa sa krajský súd v rozhodnutí riadne vysporiadal a nenechal otvorenú žiadnu spornú otázku, riešenie ktorej by zostalo na kasačnom súde, a preto ďalšie námietky uvedené v kasačnej sťažnosti vyhodnotil najvyšší súd ako bezpredmetné, ktoré neboli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť rozhodnutia. Z uvedeného dôvodu kasačnú sťažnosť podľa § 461 S. s. p. ako nedôvodnú zamietol.

61. Kasačný súd nezistil ani žiadnu inú vadu či nezákonnosť, pre ktorú by bolo nutné rozhodnutia správnych orgánov alebo súdu zrušiť. Ich rozhodnutia majú plnú oporu v právnej úprave a správnom spisu a ich závery tunajší súd plne preberá.

62. O náhrade trov kasačného konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky tak, že sťažovateľovi, ktorý v tomto konaní nemal úspech, ich náhradu nepriznal (§ 467 ods. 1 S.s.p. a analogicky podľa § 167 ods. 1 S. s. p.) a žalovanému ich nepriznal, lebo to nemožno spravodlivo požadovať (§ 467 ods. 1 S. s. p. a analogicky podľa § 168 S. s. p.).

63. Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky prijal rozsudok jednomyselne (§ 139 ods. 4 S.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok n i e j e prípustný.